

fra Staten, saaledes som jeg her har antydet i behøvelig Grad kan komme Sygdommen til Livs.

Af de andre Vædringer, som jeg anser for at være af mindre væsentlig Betsæftenhed, og som jeg derfor ikke her vil omtale ved 1ste Behandling, skal jeg blot nævne en Vædring i § 12, sidste Punktum. Folkethinget har udeladt der Hingste og Orner, der stilles til Bedækning, og kun bibeholdt Thyre. Jeg ser egentlig ingen Grund til, at man har udeladt de to første Slags Tillægsdyr; jeg foretrækker det, saaledes som det var bestemt i Regjeringens Forslag. Navnlig da det jo er en bekendt Sag, at der blandt Svin findes megen Tuberkulose, forekommer det mig rigtigt, at den samme Bestemmelse, som i § 12 træffes med Hensyn til Thyre, ogsaa kommer til at gjælde for Orner. — Som sagt, ved den nuværende Behandling finder jeg ikke Anledning til at gaa videre ind paa Lovforslaget, men jeg vil slutte, hvad jeg her har uytret, med det Haab, at det maa lykkes endnu i denne Session, skjøndt Tiden jo vel er temmelig knap, at faae dette Forslag fremmet, selv om det ikke kan undgaaes, at Sagen maatte vandre over i et Fællesudvalg. Jeg anser det imidlertid ikke for uoverkommeligt, at Sagen, med god Villie fra alle Sider, maatte kunne komme til Ende, hvilket vilde være ønskeligt, efter at den nu allerede paa tredie Aar har været til Behandling her i Rigsdagen, og det ikke kan negtes, at Lovforslaget indeholder mange nyttige og gavnlige Bestemmelser i en Sag af stor Vigtighed for hele Landet.

Caspersen: Blandt de mange Vædringer, som dette Forslag har gennemgaaet i den korte Tid, siden vi sidst behandlede det, skal jeg, ligesom den sidste ærede Taler, kun opholde mig ved et Par. Det er nemlig gaaet med dette Lovforslag saaledes, at jo hyppigere det har været til Behandling, desto flere Vædringer er der flet dertil, og efterhaanden ere disse Vædringer løbne op til, ja jeg kan næsten sige en lille Literatur, som der skal høre megen Interesse for Sagen til tilhørlig at sætte sig ind i, og jeg vil derfor ikke raade ærede Medlemmer, der ikke nære denne Interesse, til fuldstændig at sætte sig ind i disse kombinerede Vædringer og denne Bunden op og ned paa disse Forhold, thi det er et meget vanskeligt Arbejde. Jeg skal altsaa kun holde mig til to af de væsentligste Punkter, hvor der er Tale om Meningsforskel mellem Regjeringen og begge Thing, og det er Forholdet mellem det kommunale Tilskud og Statstilskudet, altsaa § 8, og saa Tuberkulosepørgsmaalet. Det var de samme

Forhold, som den sidste ærede Taler omtalte, og det glædede mig, at jeg i Meget kunde være enig med ham, om end ikke i Alt, idet jeg nemlig i enkelte Punkter ikke fandt ham saa vidtgaaende, som jeg kunde ønske. Hvad angaar det kommunale Tilskud og Statsbidraget, der jo blev omtalt af den ærede Taler og forøvrigt ogsaa af den høitærede Indenrigsminister, saa er det jo et Spørgsmaal, som vi havde her for to Aar siden til Forhandling. Udvalget anførte den Gang i Betænkningen, at principmæssig kunde der ikke siges Noget imod, at Staten udrede hele Erstatningen, men man ønskede dog, at det blev ved $\frac{2}{3}$, medens det kommunale Tilskud sættes til $\frac{1}{3}$. Men da Sagen kom for til 3die Behandling her i Thinget, lod Flertallet Udvalget i Stikken, og det vedtoges, saaledes som af Regjeringen foreslaaet, at Halvdelen af Erstatningen skulde udredes af Kommunen og Halvdelen af Statskassen. Jeg tror, at det er den rigtige Afgjørelse, som Folkethinget har truffet paa dette Punkt, nemlig at Statskassen betaler hele Erstatningen; det staar for mig saaledes — hvad der ogsaa er anført af Flertallet i dets Udtalelser i Betænkningen — at der ikke kan siges Noget imod denne Ordning. Hvorfor skal Erstatningen for en saadan Sygdom læsses over paa de forskjellige Amter; det er jo et rent Tilfælde, i hvilket Amt Sygdommen vil falde. Der er nogle Amter, hvor der stadig er Sygdom, og som derfor stadig maa betale; det er Noget, som Staten fuldt ud bør udrede til de Vedkommende. Jeg er enig med den ærede Taler i, at der ikke er nogen Grund til at forlade Erstatningens Fastsættelse til $\frac{2}{3}$ for det enkelte Tilfælde, Folkethinget har jo forhøjet den til $\frac{1}{3}$. Det forekommer mig, at $\frac{2}{3}$ vil være tilstrækkeligt. Vedkommende, der faar Erstatningen, maa jo i det Hele være glad; i mange Tilfælde vilde Dyret dø, hvis det ikke blev slået ihjel, og saa sit han jo flet ingen Erstatning, og tilmed kan man jo gaa ud fra, at Lagationen som Regel er rigelig, saa at han ikke lider noget Tab ved, at man bliver ved de oprindelig foreslaaede $\frac{2}{3}$. Dette Punkt antager jeg imidlertid ikke, det vil være saa vanskeligt at komme ud over som det næste Spørgsmaal, det brændende Tuberkulosepørgsmaal.

Efterhaanden som denne Sag er gaaet frem, er ogsaa dette Spørgsmaal blevet mere paatrængende, hvad man ogsaa kan se af de Vædringer, der ere stillede dels af Medlemmer i det andet Thing, dels af Udvalget, og hvoraf nogle ere accepterede af Ministeren, andre ikke. Da vi havde Sagen her til Forhandling, var der jo ikke med Hensyn til